

(SRI KADIDAL MANJAPPA.)

represented. Without reference to the communities, the figures are there in the report. No doubt it is true that some minority communities are not adequately represented and that it is the duty of the Public Service Commission and of the Government to see that they are adequately represented. Some member said “ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೂಕ್ತ ತೋರಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ.” The constitutional position is there and we cannot go against the provisions and give our own assurance. I can only submit that whatever has been said on the floor of the House to-day will be borne in mind when the Public Service Commission is next constituted.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಟಿ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಮಹನೀಯರಿಗೂ ವಂದಿಸಿ, ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ತಿಳಿಸಿದ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಈ ರೀತಿಯ ನಿರ್ಣಯ ಮತ್ತೊಂದು ಬಾರಿ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಂತೆ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾಗೃತ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಭೆಯ ಅನುಮತಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

Sri R. ANANTARAMAN.—I make a suggestion. Resolution Nos. 2, 11, 23 are all of the same nature and may be taken up together.

Mr. SPEAKER.—Yes.

No. 2—Specification of fixed prices for important crops.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ (ದಾವಣಗೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ.

“This Assembly is of the opinion that a fixed rate be specified for important crops grown by the ryots so as to create an incentive in the mind of the agriculturists.”

Sri S. SRINIVASA IYENGAR (T. Narasipur).—Sir, is that procedure agreed?

Mr. SPEAKER.—These resolutions cannot be taken up together.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Last year there was a ruling in this

connection. The resolutions are generally put down according to the order of ballot. A resolution down below cannot therefore be put on the top. They must be taken up in the order of ballot, though some of them refer to the same subject matter. They cannot be clubbed like that.

Mr. SPEAKER.—Yes, members will speak in support of the earlier resolution. They will be given an opportunity to support this resolution.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—That may be done.

*ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ.—ಸ್ವಾಮಿ, ರೈತರು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತುಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಉದ್ದೇಶ. ರೈತರಿಗೆ, ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆಲೆಯ ಏರಿಳಿತ ಯಾವ ರೀತಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಬೆಳೆ ಈ ವರ್ಷ ಹಾಕಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕಬಹುದೆಂಬ ನಿರೀಕ್ಷೆಯು ಮೇಲೆ ರೈತರು ಆ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆ ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅದರ ಬೆಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯಾವ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದರೂ ಸಹ ರೈತರ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು ಆ ಉದ್ಧಾರಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕಾರ್ಯತಃ ತೋರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದೇ ರೈತರಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ರೈತರು ಇಂದು ಆಶೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದು ಅದನ್ನು ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ತಂದು ಬಿಟ್ಟವಾದ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಿರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಹಲವಾರು ಇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, commercial crop ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಹತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದೆಂಬ ಆಶೆಯ ಮೇಲೆ ರೈತರು ಬೆಳೆದು ಅದನ್ನು ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದರೆಂದರೆ, ಹಠಾತ್ತನೆ ಅದರ ದರ ಇಳಿದುಹೋದರೆ ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪಕೊಂಡುವು ದನ್ನು ರೈತರು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ವರ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಯಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆ ರಾಗಿ, ಜೋಳ, ಎಣ್ಣೆ, ಆಲೂಗಡ್ಡೆ, ಹುಣಸೇಹಣ್ಣು, ಇವುಗಳ ಬೆಲೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿರುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ರೈತರು ಏನೋ ಒಂದು ಆಶೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆದು ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ತರುವ ವೇಳೆಗೆ ಬೆಲೆಗಳು ಹಠಾತ್ತನೆ ಇಳಿದುಬರುವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಬೆಳೆದ ರೈತರ ಪಾಡೇನು? ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬೆಳೆಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಾದರೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ, ಈ ದಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅವರ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಬೋರ್ಡ್ ರಚನೆಮಾಡಿ, ರೈತರು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯ ಬೆಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಲು ಸಮಾರೋಪಣೆ ನಡೆಸಿ, ಅಗತ್ಯ ಕಂಡು ಬಂದರೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹ ಪ್ರವಹರಿಸಿ ರೈತಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ (ಬೆಂಗಳೂರು-ದಕ್ಷಿಣ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಯವರೇ, ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಘನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬತ್ತದ ಖರೀದಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ, ಹಾಗೆ ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಬತ್ತವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಅವರು ಆಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೇ ಹೊರತು ಆ ಮಾತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಅವರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿರುವಾಗ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳ ವ್ಯಸನದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ರಕ್ಷಣೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೂ, ರೈತರ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯ ಗಮನಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ, ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರೆಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸಹಕಾರ ದೊರೆತಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯ ಸಹಕಾರ ರೈತಾಪಿಜನರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅಂಥರೆ ಅಷ್ಟೇ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರೆಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ರೈತರು ಪದಾತ್ತಿರುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಎವರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಯಥೇಚ್ಛವಾದ ಬೆಲೆ ಇರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಮಾರಾಟದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿರ್ಧಾರಗೊಳಿಸಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕಾನೂನುಮಾಡಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಈ ಏರ್ಪಾಡು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದೂ, ದವಸಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಾನೂನು ರೈತರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸಿದ್ದರು. ಈ ದಿವಸ ಈ ರೈತಾಪಿ ಜನರ ಕಷ್ಟವನ್ನವನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ; ಸರ್ಕಾರದವರು ಇವರ ಕೈಬಿಟ್ಟರು ತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತರ ಉದ್ಧಾರ ಕಾರ್ಯ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೈತರು ದೇಶದ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯದೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕಳವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗದೆ ಇರಲು, ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಗ್ಗೆ ಅನಡ್ಡೆ ಮನೋಭಾವ ತಾಳಬಾರದು ಎಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಮಾರಾಟದ ಬೆಲೆಯ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ವರ್ತಕರ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಸ್ಥಗಾರರ ಕೈವಾಡಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿಸಬಾರದು. ಇದರಿಂದ ರೈತರು ಬಲವಾದ ಷಟ್ರು ತಿನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದುಚಿತವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಬೆಲ್ಜಿಯಂ ಒಂದಕ್ಕೆ ಕಳೆದ ವರ್ಷ 10-12 ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಬರಬರುತ್ತಾ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಈಗ 2½-3 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಇಳಿದು ಬಿಟ್ಟಿದೆ ಎಂದರೆ ಆ ರೈತ ಬದುಕುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಅವನಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣಭೂತರಾದ ರೈತರ ಏಳಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪೂರ್ಣ ಗಮನವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕು

ದುಂದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಹಿಂದೆ ವ್ಯವಸಾಯಸಂಘದ ಒಂದು ಸಮ್ಮೇಳನವಾಗಿ ಅಲ್ಲ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯ ಸಹ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆಗ ಮಾನ್ಯ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಬೆಲೆಯುವ ಕನಿಷ್ಠ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ವಿಷಯ ಗಮನಾರ್ಹವಾದುದು, ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ಶ್ರೀನಗರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ನಿರ್ಧರವಾಗಿದೆ.

2-30 P.M.

ಸ್ವಾಮಿ, ಇದೇ ರೀತಿಯಾದ ದರವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ರೈತ ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಖಾಯಂ ಆಗಿ ಬೆಲೆ ಬರತಕ್ಕ ನಾಲ್ಕು ಕಾನೂನು ಆಗತಕ್ಕ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವನಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಒಂದು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉಪಾಯವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ನಾನು ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆ; ಅದು ಬ್ಯಾಲೆಟ್ ಪ್ರಕಾರ 23ನೆಯ ನಿರ್ಣಯ ಆಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಂಶ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರತಕ್ಕ ಖಾಸಗಿ ಜನರ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅವರಿಂದ ವರದಿಯನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೂಕ್ತಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡು ರೈತರಿಗೆ ಕೂಡಲೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಸಲಹೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಭ್ಯಂತರವೂ ಇಲ್ಲ. ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸಲಹೆಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಟಿ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ (ತರೀಕೆರೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿರತಕ್ಕವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತನ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಕಷ್ಟಗಳು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವನ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಸುಮಾರು ಶೇಕಡ ಎಪ್ಪತ್ತು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ದೇಶದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುಖ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ತರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬಾಕಿಯವರು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕೂಲಿಗಾರರು, ನಾನಾಗೇಜೆಡೆ ನೌಕರರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಅನೇಕ ಸಂಘಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ರೀತಿ ಬಗ್ಗಿಬಿಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಘಶಕ್ತಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ತಮಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಕೊಡದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದಮೇಲೂ, ಸಮಾಜದಮೇಲೂ ಒತ್ತಾಯ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಸಿ. ಬಸಪ್ಪ)

ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಒಂದು ಧೋರಣೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶೇಕಡ ಎಷ್ಟತ್ತು ಮಂದಿ ಇರತಕ್ಕ ರೈತನ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ರೈತ ಇನ್ನೂ ಅರಿತುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ರೈತರು ಇನ್ನೂ ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಸಂಘಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಕು, ಹಾಗೆ ನಿವಾರಣೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೂ, ಸಮಾಜದಮೇಲೂ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ರೈತನಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ತಾನು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸರಿಯಾದ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಸಾಕು, ಇಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಎಂದು ರೈತ ಎಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ತುಟ್ಟಿಭತ್ತ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಸುಖವಾಗಿಟ್ಟಿರಬೇಕು, ದೇಶದ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಡಳಿತಯಂತ್ರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ನೌಕರರಿಗೆ ನಮ್ಮದಿ, ತೃಪ್ತಿ ಇರುವಂತೆ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಡಿ.ಎ. ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸಹಾಯ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಕಾರಣ ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಆಗಬಾರದು, ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ದೇಶದ ಒಂದು ಯಂತ್ರ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ ಎಂಬ ಆಶಯದಿಂದ ಈ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂದಮೇಲೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟು? ಶೇಕಡ 3-4-5, ಇಷ್ಟು ಕೇವಲ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕ ದೇಶದ ಅರ್ಥಾತ್ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಶೇಕಡ ಎಷ್ಟತ್ತು ಇರತಕ್ಕ ರೈತನ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಕಾಲ ಈಗ ಒದಗಿದೆ. ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ರೈತನ ದುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತರು ಈಗಾಗಲೇ ವರ್ಣನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ರೈತ ತಾನು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಕೇವಲ ಕನಿಷ್ಠಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಾರಿದ್ದಾನೆ. ರಾಗಿ ಆಗಲಿ, ಬೇರೆ ದವಸ ಧಾನ್ಯ ಆಗಲಿ ಒಂದು ಪರಾಕೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ, ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಮಾರಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ಅವನು ಸಾಲ ಸೋಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮನೆ ಮಠ ಮಾರಿಕೊಂಡು, ತಾನು ಬೆಳೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಸಹ ತನ್ನ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ಸಮಾಜವಾಗಲಿ, ಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ ಅವನ ನೆಲವಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧಕಾಲ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಕೊರಗಡೆಯಿಂದ ದವಸಧಾನ್ಯ ಬರುವಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತ ತಾನು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಮಾರಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಅವನೂ ಸಹ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಕಡಿಮೆ ಆಯಿತು, ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಕಡಿಮೆ ಆಯಿತು. ಆಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನು ಮಾಡಿದರು? ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರು ಸುತ್ತು ಕೂಲಿಗಾರರು ಇವರೆಲ್ಲರ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ

ರೈತನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಹಾಕಿದರು. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆತನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಮಾಜ, ಸರ್ಕಾರ ಬರಲಿಲ್ಲವೋ ಅದೇ ಸರ್ಕಾರ ಆತನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕಾನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ಸಮಯ ಬಂದಕೂಡಲೇ ದೇಶದ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಹಾಕಿದರಲ್ಲ ಆಗ ರೈತನ ಸಾಲ ಸೋಲಿಗಳನ್ನು ಪುರೈಸಲಿಕ್ಕಾಗಲಿ ಕಷ್ಟನಿವಾರಣೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದಮೇಲೆ ಈಗ ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ರೈತನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಯಾದ ಬೆಲೆ ಕೊಡದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇವೊತ್ತು ನಾವು ರೈತನು ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಗೆ ಸರಿಯಾದ, ನಿಗದಿಯಾದ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಒಂದು ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಪುನಃ ಬಂಜರು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ರೈತ ತನ್ನ ಜಮೀನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಗೋ ಅಥವಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಗಾರನಾಗಿಯೋ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮುಟ್ಟು ದಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರುವ ದಾರಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಜಮೀನು ಬಂಜರು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ದೊರಕದೆ ಇರುವ, ತೊಂದರೆ ಯಾಗತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಹೊರಗಡೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವು ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಇದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ, ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಬೆಳೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಆ ಬೆಲೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೆ ಹೊರಗಡೆ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಥವಾ ಅದು ಬೇಡವಾಗಿದ್ದರೆ ಬೆಂಕಿಗೂ ಸಹ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಏಕೆಂದರೆ ರೈತನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನ್ಯಾಯವಾದ, ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ಸರ್ಕಾರದವರ ಆಶಯ. ಅದರಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲೂ ಸಹ ಆಗಬೇಕು ಎಂಬ ಕೂಗು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳ ವರೂ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪಾರ್ಲಿಮೆಂಟ್‌ನಲ್ಲೂ ಸಹ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಆಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಜವಾಬು ಕೊಡುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:—

“Replying to the debate Sri Rafi Ahmad Kidwai, Minister for Food and Agriculture, said that the House knew the Government had been trying to give some price support where necessary. Last year, the Food Minister recalled, when the prices of paddy went down in Bengal, the Central Government asked the Bengal Government to procure rice at a slightly lower price than the

previous procurement price. They had then succeeded in bringing the prices up. The same thing happened this year when the prices of wheat started falling in United Provinces and the Punjab below Rs. 10. The Centre then asked these two Governments to purchase wheat at Rs. 10. This was an assurance that some sort of price support will be brought into effect if prices go down precipitately. But at the same time, prices ought to go down to the extent that an average Indian could afford to take his full meal within his income."

ಎಂದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೂ ಸಹ ಇದರ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಇದು ಅವರ ಗಮನದಲ್ಲಿದೆ, ರೈತ ನಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಆಗದಹಾಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೆಲೆ ನಿಗ್ದೆ ಬೇಕು, ಉಷಮಾಡತಕ್ಕವನಿಗೂ ಸಹ ದುಬಾರಿ ಆಗ ಬಾರದು, ಇವೆರಡನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಲೆ ಯನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೋರ್ಡ್ ರಚನೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಸಹ ಯಾವ ಯಾವ ಬೆಳೆಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕು, ಇಂಥ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ರೈತರ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ರೈತನ ಕಷ್ಟ ಅನೇಕ ವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಎಲ್ಲರೂ ಸಹ ಇದಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲಕೊಟ್ಟು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವ ರೊಡನೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರ ನಡೆಸಿ ಅತಿ ಜಾಗೃತರಾಗಿ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ವಿ. ಮನಿಯಪ್ಪ (ಹಿರಿಯೂರು). —ಸ್ಯಾಸಿ, ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು ತಂದಿರುವ ಈ ನಿರ್ಣಯ ವನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಲು ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಒಳ ಗೊಂಡಿರತಕ್ಕ 29ನೆಯ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಕಳು ಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸಮಗ್ರ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಈಗಾ ಗಲೇ ಚರ್ಚೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ಸ್ಥಿತಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬೆಳೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಇವೊತ್ತು ಏನಿದೆ, ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಏನಿತ್ತು, ಯುದ್ಧ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಒಂದು ವಿಹಂಗವು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಮುಂದೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬೆಳೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಏನೆಂಬುದರ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲು ಮತ್ತು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. 1939ನೇ ಇಸವಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ, ಎಂದರೆ ಯುದ್ಧ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಕೀಳಾದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಎಂದರೆ ಅವನು ಜೀವಂತನಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ನಡೆಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗತಕ್ಕ ಖರ್ಚು ಕೂಡ ಅದರಿಂದ ದುಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಆಗಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಧಾರಣವಾಸಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಡುವುದಾದರೆ, 1939 ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಪ್ಲಾಟ್ ವನ್ನು ಪಲ್ಕಕ್ಕೆ 2½-3 ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಮಾರಿರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರೈತರನ್ನು ನಾವು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿ ದ್ದೇವೆ. ಆಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ನೂರು ಎಕರೆ ಗದ್ದೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯವ ಸಾಯ ಮಾಡದಿರುವ ಅನೇಕ ರೈತರನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಕಂದಾಯ ಕಟ್ಟಲಾರದೆ ಜಮೀನು ಗಳನ್ನು ಫದಕ್ಕೆ ತಂದು ಅವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಅವುಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇಳಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಅನೇಕ ಸಲ ಕೇಳಿರುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. 1939 ನೆಯ ಇಸವಿ ಯಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಪುರುಷಾಯಿತು. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಕಾಲ ಸುಮಾರು 1942-43 ನೆಯ ಸಾಲಿನ ವರೆಗೆ ರೈತರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶ ಇದರಿಂದ ಹೊರಪಡುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವಿಚಾರ ರೈತನ ಕಿವಿಗೆ ತಲವಿ ರೈತನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಾಲಹಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾರಣ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆ ಅಥವಾ ವರ್ತಮಾನ ಬರುವ ಸೌಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ ಹೇಚಿ ಧಾರಣೆ ವಾಸಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಜಾಗೃತ ರೈತರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದ ಬುದ್ಧಿವಂತರು, ವರ್ತಕರು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸುಲಭ ಬೆಲೆಗೆ ರೈತರಿಂದ ದವಸ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಾರಿ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಪಡೆ ಯುತ್ತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು 3-4 ವರ್ಷ ರೈತರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಹಾಯ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ವಾದ ಅಂಶ. ಮಾರ್ಕೆಟಿನಲ್ಲಿ ಏರುಪೇರು ಜಾಗೃತ ಆದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರದ ವರ್ತಕರಿಗೆ ಲಾಭ ಬಂತೇವೆನಾ ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧ ದಲ್ಲೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಆ ನಾರಾಯ ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಏರಿದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ರೈತ ರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದಾಚೆಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಪುರುಷಾಯಿತು. ಆಗ ರೈತರೂ ಕೂಡ ಓಡಾಡುವುದು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ವ್ಯವ ಹಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿದವರಿಗಾದರೂ ಮಾರ್ಕೆಟಿನ ಬದಲಾ ವಣಿ ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲ ಪಡೆಯ ಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ಅವರ ಹಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಮಮಾಡ ಬೇಕು ಮತ್ತು ಆದೇಶ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದು ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ಆಗಿನ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಕಂಟ್ರೋಲ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದರು. ಆಗ ಧಾರಣೆ ವಾಸಿಯನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿದ ಹಾಗೆ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯಲ್ಲಿಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಹಾರವಸ್ತುಗಳ ಧಾರಣೆ ಯನ್ನು ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಮಾಡಿದರು. ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಗಳನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಜೀವನದ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ, ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆಯಾಗಬಹುದು ಎಂಬ ತತ್ವದ ಮೇಲೆ ಆಹಾರಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡಿದರು. ಇದು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ

(ಶ್ರೀ ವಿ. ಮನಿಯಪ್ಪ.)

ಮೊದಲನೆಯ ಗದೆ ಏಟು ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ರೈತರಿಗೆ ರಾಭಗಳಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಅನುಕೂಲ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಯುದ್ಧ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು. ಮುಕ್ತಾಯವಾದ ಮೇಲೂ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಂಚೊಲ್ಲತ್ತು. ಆಗಲೂ ಅದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಯಿತು. ಯುದ್ಧ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿ ಕಂಚೊಲ್ಲ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಬಂದರೂ ಈಗ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಕಾರಣ ದೇವರದೆಯಿಂದ ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಒಂದು ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ನಾವು ಈ ದಿವಸ ಒಂದು ಮುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಮುಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಆರೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ಪಾಂಡವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಕೂಡ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮತಃ ವ್ಯವ ಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಯೋಜನೆಮಾಡಿದೆ. ನಿರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳು ಪೂರೈಸಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಎಕರೆ ಗಳು ನಿರಾವರಿಯಾದಾಗ ಬತ್ತ, ರಾಗಿ ಮುಂತಾದ ಅಹಾರ ವಸ್ತುಗಳ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ವಸ್ತುಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾವು ನೋಡುವ ಹಾಗೆ ಸೇಂಗಾ ಎರಡು ಬೆಳೆ ಬಂದು ಧಾರಣೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಇಳಿದು ಹೋಗಿದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಷೆಡ್ಯೂಲನ್ನು ಹಾಕಿ ಆ ಷೆಡ್ಯೂಲಿನಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ರಫ್ತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿಪಡೆಯ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೆಳೆದುದನ್ನು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಸಾಗಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇದು ಸೇಂಗಾ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಸೇಂಗಾ ಧಾರಣೆ ಇಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ರಫ್ತು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪರ್ಮಿಟ್ ಕೊಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿ ಸಿದ್ದು. ಮಣಕ್ಕೆ 11 ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದ ಬೆಲೆ 3-4 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಳಿದರೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನಷ್ಟ ವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರಫ್ತು ಮಾಡಲು ಪರ್ಮಿಟ್ ಕೊಟ್ಟರು. ಹಾಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಧಾರಣೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕರಿಂದ ಎಂಟಾಣಿಗಳವರೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಹೀಗೆ ಆಮದು ಮತ್ತು ರಫ್ತುಮಾಡು ವಾಗ ಅನುಸರಿಸುವ ನೀತಿಗಳಿಂದಲೂ ರೈತರಿಗೆ ಏಟು ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಕೈಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಹೊಸಹೊಸ ಯೋಜನೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬೆಳೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಒಂದು ಎಕರೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದು ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಧಾರಣೆವಾಸಿ ಕಡಮೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗು ತ್ತದೆ; ಲೋಕಲ್ ಡಿಮ್ಯಾಂಡು ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಧಾರಣೆವಾಸಿ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಅಂಡ್ ಸಪ್ಲೈ ಥಿಯರಿ ಪ್ರಕಾರ ಕಡಮೆಯಾಗುವ ಸಂಭವ ಬರು ತ್ತದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ, ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದೂಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಯಾವತ್ತೂ ಕೂಡ ರಾಭದಾಯಕವಾದ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನೋ ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬಂದ ಕಸಬಾದ್ದ ರಿಂದ ರಾಭವಿರಲಿ, ಇಲ್ಲವಿರಲಿ ಶೇಕಡ 75 ಮಂದಿ ಈ ಕಸಬನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವ

ಸಾಯಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ನೋಮಾರಿ ಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಇಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಕಸಬನ್ನು ರಾಭದಾಯಕವಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಕೊಡುವಾಗ ಕೆಲವು ವಿಚಾರ ಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. 48 ನೆಯ ಅರ್ಚಿಕರ್ ಪೃಕಾರ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡಬೇಕಾದದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರೇನು ಮಾಡು ತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಈ ದಿವಸದವರೆಗೂ ಏನೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಏನೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮೂರು ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಂಶಗಳಿವೆ. ಬೆಳೆ ಯುವ ಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಧಾರಣೆ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಫಾರಂ ಅಕೌಂಟಿಂಗ್ ಎಂಬುದು ಅತ್ಯಾ ವಶ್ಯಕ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಧಾರಣೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಎಂದು ಈ ದಿವಸ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ನಮ್ಮ ಜನಗಳು ರೆಕ್ಕೆವಿಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ರೆಕ್ಕೆವಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡ ಬೇಕು. ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡಲು ತಗಲುವ ಖರ್ಚನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವಾಗ ಅಕೌಂಟಿಂಗ್ ಸಿಸ್ಟಂ ಇರಬೇಕು. ರೈತರಿಗೆ ರೆಕ್ಕೆವಿಡುವಂತೆ ವಿಧಿಸಲು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ಧಾರಣೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿ ದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಭೂಮಿಗಳಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಳೆಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವುದು ತಪ್ಪು; ಯಾವ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಬೆಳೆಯಬೇಕು ಎಂದು ಕೂಡ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಧಾರಣೆ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡು ವಾಗ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಉದ್ಭವಿಸುವ ಸನ್ನಿವೇಶವಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸರಿ ಯಾದ ನೀತಿಯ ನುಸರಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಧಿ ಕಾರಯುತವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿ ಅಥವಾ ಅನಧಿಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಿ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಬೇಕು. ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿಯವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಮೈಸೂರು ವ್ಯವಸಾಯ ಸಂಘದ ಜನರಲ್ ಬಾಡಿಯವರು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ವ್ಯವಸಾಯ ಸಚಿವರಿಗೂ, ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಅಹಾರ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೂ ಮನವಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುಶಃ ಇದು ಇಡೀ ಇಂಡಿ ಯಾದ ನೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಲೆವಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಬಹುದು; ಅವರು ಏನಾದರೂ ಮಾಡುವವರೆಗೆ ನಿರ್ಧಾನೋಣ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ದಿವಸ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಧಾರಣೆ ನಿಗದಿಮಾಡಲು ಒಂದು ಬೋರ್ಡನ್ನು ರಚಿಸಿ ದ್ದಾರೆಂದು ವರದಿಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿನುಗುಣವಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವಿಮಾಡ ಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಆರೋಚಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸರಿಯಾದ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರಲು ಸೂಕ್ತಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದರ ಅಗತ್ಯ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಮೊನ್ನೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕೂಲಿಗಳಿಗೆ ಮಿನಿಮಂ ವೇಜಸ್ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಯಾವ ಆಧಾರದಮೇಲೆ? ಬೆಳೆಗೆ ಆಗುವ ಖರ್ಚನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ, ವ್ಯವಸಾಯಗಾರ ಎಷ್ಟು ಕೂಲಿಗಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡದೆ, ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವುದು? ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕೆ ಸಿಂಧಿ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯವರು ನಿಗದಿಮಾಡಿರುವ ಧಾರಣೆ ನೋಡಿ

ಏನಾದರೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ರೈತರಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಒಳ್ಳೆಯ ಗೊಬ್ಬರ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೀರಾ? ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರೈತನಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತೆ ಒಂದು ಅಚ್ಚುರು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು. ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಅಂಡ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪರಿ ಮೆಂಟ್ ಯೂನಿಯನ್‌ನವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಲು ವ್ಯವಸಾಯದ ಸೆಮಿನಾರ್ ಸಹ ಕರೆದು ಅಲ್ಲಿ ರೈತರ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಇಲಾಖೆಗಳ ಎಲ್ಲ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಿ ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರಾದರೂ ಸರಿಯೆ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದರೂ ಸರಿಯೆ ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಿ ಮಾಡುವ ನಿರ್ಣಯಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ.

* ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ (ಚನ್ನಪಟ್ಟಣ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ತಕ್ಕಂಥ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಬಹಳ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದಮೇಲೆ ನಡೆದ ಮೊದಲನೆಯ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಆಗ ವ್ಯವಸಾಯ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದವರು—ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಹೋಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ರೈತರಿಗೇನು ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಸರಿಗಣಿಸಿದಾಗ ಅದನ್ನು ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಬಾರದೆಂದೂ, ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಕ್ಕೆ, ರೈತರ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ ನಾವು ಹೇಳಿದೆವು. ಅದನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು; ಆ ರೀತಿ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಮ್ಮ ದುರಿ ನಲ್ಲ ನುಡಿದಿರುವುದು ರಿಕಾರ್ಡಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಈ ಸಭೆಗೆ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೂ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಕೈಕೊಂಡಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗತಕ್ಕಂಥ ಸಮರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸಾಕಾದ ದಪ್ಪು ನಿಗ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ, ಯುದ್ಧಕಾಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಅನೇಕವೇಳೆ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ಸ್ಥಾನವೆಂಥಾದ್ದು ಎಂಬುದು ದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಈ ದಿವಸ ಆಗಲೇ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮರೆತಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಮರೆತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂಬುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು ಈ ಕರಾವನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಪರ್ಯಾಲೋಚಿಸಬೇಕು. ಕಂಟ್ರೋಲಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಂದಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಜನರಿದ್ದಾರೆ; ಬಂದಿದೆ; ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗತಾನೆ ಶ್ರೀ ಚಿಕ್ಕಲಿಂಗಯ್ಯನವರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಎರಡು ಸೇರು ರಾಗಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಎರಡಾಣಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಗಿಗೇ ಈ

ದಿವಸ 1½ ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರುವ ವಿಷಯ.

ಆಹಾರ ಸಮರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತದ ವಿಚಾರ ರೈತರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬೆಲೆಗಳ ಏರಿಳಿತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ವರ್ತಕರ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಸ್ಥಗಾರರ ಹಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಇದರಿಂದ ರೈತರು ಬಹುಮಟ್ಟಿನ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಪಟ್ಟಣಿಗರು ಹೇಗೋ ಇವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಚಿಕ್ಕಲಿಂಗಯ್ಯ (ಮಳವಳ್ಳಿ—ಅನುನೂತನ ಜಾತಿಗಳು).—ರೈತರೇನೂ ದಡ್ಡರಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ.—ಮುಂದೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು, ರೈತರ ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಬಂದರೆ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಡಲೇಕಾಯ ಬತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳುವುದು ಬೇಡ, ಉತ್ತುಬಿದಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಈ ಉತ್ತು ಬತ್ತಿದ ಬೆಲೆಯು ಸಹ ಬಾರದೇ ಇದ್ದರೆ ಮತ್ತೇನುತಾನೇ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ? ಅದನ್ನು ಉತ್ತು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬರುವ ವರ್ಷ ದವಸವಾದರೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥ ಶೋಚನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿದೆ.

3 P.M.

MR. SPEAKER.—Does the Hon'ble Member take some more time?

Sri V. VENKATAPPA.—I will stop now and again continue after 3-30.

MR. SPEAKER.—The House will now rise for lunch and meet at 3-30.

The House adjourned for Lunch at One Minute past Three of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Three of the Clock.

[MR. SPEAKER in the Chair.]

ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ.—ರೈತರ ಕಳವಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು Regulated market ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಒಂದು ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತಲೆದೋರಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಓನನಿ ಮಾರಾಟದ ಬೆಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹರಾಜು ಕೂಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದಿರುವವರೇ ಆ ಹರಾಜಿನಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕು. ಅಂಥವರು 8-10 ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇವರೇನಾದರೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡು ಹರಾಜು ಕೂಗಿದರೆ ಫಸಲು ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ತಂದ ರೈತರ ಗತಿ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು.

Sri L. SIDDAPPA (Channagiri).—Similar state of affairs is present in Davangere.

Sri V. VENKATAPPA.—I am glad to hear that.

ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಫಸಲು ಮಾರಾಟದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ರೆಗ್ಯುಲೇಟೆಡ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ದರವನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವುದರಲ್ಲಿ, ಯಾವನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿರುತ್ತಾನೋ ಅವನಿಗೆ ಅಡ್ಡಿ ಪಡಿಸಿ ಹರಾಜು ಮೂಲಕ ಈ ಬೆಲೆ ನಿರ್ಧಾರಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಏಕೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು? ರೈತನನ್ನೆದಾರರ ಹತೋಟಿಗೆ ಇದು ಒಳಪಟ್ಟರೆ, ಅವರು ಎಷ್ಟು ಕೈಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಹರಾಜು ಕೂಗಿ ಬೆಲೆಯ ಏರಿಳಿತವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿಗೆ ನಿಲುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೇನೋ ಘನವಾದ ಉದ್ದೇಶವೇ ಇದೆ. ಆದರೂ ಕೊನೆಗೆ ಏನು ಬಿಳುವುದು ರೈತರಿಗೇ. ಈಗ ಕಡಲೇಕಾಯಿ ವಿಚಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಳುಹಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ತಿಳಿಗಳಿಗಿಟ್ಟರೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ, ಹೊರಗೆ ಈ ಫಸಲನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕಳುಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಇಷ್ಟೇ ಆಗುತ್ತದೆಂದುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಶೇಖರಿಸಬೇಕು. ಇದಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಆಟೈರು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಆ ಫಸಲೇ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಿ ರೈತರು ಬಹಳ ತೊಂದರೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬೆಳೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಫಸಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾದರೂ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮುಂದುವರಿದ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಪದ್ಧತಿ ಇದೆ. ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿ, ಅದು ಕಡಮೆ-ಹೆಚ್ಚು ಆಗುವುದು ಕಂಡುಬಂದರೆ, ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಪೂರ್ಣ ಹತೋಟಿಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಎಷ್ಟು ಪರಿಮಿತಿಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಅದಕ್ಕೆ subsidy ಸಹ ಕೊಟ್ಟು ಉತ್ಪಾದನಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬೆಳೆಗೆ ಏನಾದರೂ ರೋಗ ತಗಲುವ ಸಂಭವವಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ crop insurance ಸಹ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ರೈತರಿಗೆ ಲಭಿಸಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗದ ಹಾಗೆ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸೂಕ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—Mr. Speaker, I thank you very much for having given me an opportunity to express my views on this resolution.

Agriculture in Mysore State is almost a gamble. It is not of course any industry. If it is an industry then

there will be some planned economy, there will be some costing. In an industry we have got the system of costing, cost of production, sale price factor, etc. But for agricultural products in the Mysore State we have nothing of that kind. The farmer will attend to agriculture, his son is interested in agriculture and his grandson also gets into it. So it has come to us as a tradition. It is not an industry; it is a gamble. There have been many failures of rainfall. In those areas where failure of rainfall has been registered neither the Government nor the consuming public has gone to the help of the producer. The producer is simply to be satisfied with what little he can get. Now what happens to the agriculturists? In agriculture, there are two kinds of operations; one is agricultural operations in connection with food crops and the other in connection with money crops. Many people would be very much interested in undertaking money crop and today on account of the advantages of electrical energy, pumpsets subventions, grants, etc.,—all these have gone a long way to increase the money crop value. The agriculturist feels that it will be more profitable to raise money crops. The cost of production of food crops has increased. So, the food crop is at a disadvantage. Naturally the agriculturist is not interested in raising food crops because it does not pay. Perhaps it might be too much on my part if I suggest to this House that "the land follows the law of diminishing returns". As the years pass by the fertility of the soil gets reduced and to maintain it naturally the producer has to put in something else to maintain fertility; that is, manuring. Manuring the crop is an investment. When the investment does not pay, how can he maintain that fertility? Therefore when land follows the law of diminishing returns it is very necessary that Government which represents the producer should come to his aid and see that he maintains that fertility so that he may not allow the land to deteriorate.

Well, Sir, so far as agricultural production is concerned, particularly

food crops, I may be permitted to place before this House my own experience about prices. I am an agriculturist; I own large holdings no doubt, but yet I am an agriculturist. I am also having own cultivation. Hon'ble Members interested can go to T.-Narasipur and go round my lands. Sir, I maintain accounts for the sale value on agricultural produce. I have maintained it for the last thirty years. In the year 1914-19 when there was the first World War paddy was being sold at Rs. 14 a palla; it had some relation to the cost of production. By the year 1930, I have sold at the rate of Rs. 3 a palla. Prices went up to Rs. 8 a palla in 1938 and Government when they introduced procurement in the year 1942 fixed the basic value at Rs. 8 per palla of second variety and Rs. 10 per palla for the first variety. In the course of 12 years, by 1952, the Government fixed the rate at Rs. 25 per palla. This is the history of the price structure of paddy from 1914 to 1953. There is such a big variation as that. As the price goes down, naturally the cultivator or the producer would lose interest in raising food crops. When lesser acreage is brought under food crops, it is quite probable that scarcity conditions may once again appear. Once scarcity conditions are there Government come forward with measures of control and other things. That should not be allowed to happen. What I urge upon the Government is that we must have a planned economy. We must fix a particular basic value. This has already been done in the case of coffee. Please take for instance the Coffee Marketing Board. There are rich coffee planters; they have used their influence with the members of the Parliament and got the Coffee Marketing Board Act. Under the Coffee Marketing Board, they have got a basic value below which the Coffee Marketing Board will not allow coffee to be sold at all. While fixing the basic value, they have taken into consideration the cost of production, the return that the planter should get in the shape of percentage. I had the privilege of discussing this issue with one of the planters. I enquired how this

basic value was fixed. He said that for the determination of the basic value, the cost of production is taken into consideration and to that 10 per cent of the total value of the estate is added as a guaranteed return to the planter. Certain percentage of return is guaranteed to the planters apart from the cost of production. Therefore I urge, Sir, that when a thing like that has already been done in the case of coffee, nothing prevents us to do it in the case of main crops like food crops and important money crops, for example mulberry. So, Sir, it is very necessary that we should go into the question in detail and see that a minimum price is fixed.

Then another issue springs up. If the market value is lower than the basic value, how to control it? The Government must be in a position to buy the commodity at the minimum price. Unless the Government is ready, it is no use fixing a minimum price because they cannot check the fall in prices. They must be in a position to check it. They must buy out the stock whenever the price comes down in the market. It is necessary that the minimum basic value has to be fixed properly.

Sir, the next important thing that I wanted to speak about today is the establishment of Marketing Boards. Marketing Boards have to be established in every taluk headquarters, Marketing Boards for the sale of food crops, Marketing Boards for the sale of silk. Sir, in the matter of silk, I am coming from a silk area; I know the difficulties too well. I know the situation too well. The producer does not know what price he will get for the silk that he produces. Sir, he produces silk at great cost, comes to Bangalore and offers it for sale. The wholesaler here who purchases silk offers prices at will. It may perhaps be lower than the cost of production. The agriculturist or silk producer has no other option. He has only to deposit the silk with the wholesaler pending sale and return home. He will probably be awaiting some enhancement in rate; that will never happen. Naturally he gets a low return and the middleman is benefited. That is why I insist that Marketing Board should be established

(SRI S. SRINIVASA IYENGAR.)

in each taluk headquarters, so that the agricultural produce may be marketed properly.

Sri M. MADIAR.—There are a number of other resolutions. This subject has been sufficiently discussed.

Mr. SPEAKER.—This is an important resolution and I think there are many Hon'ble Members desiring to speak on this resolution. We shall limit the time.

Sri S. SRINIVASA IYENGAR.—I shall be finishing my remarks soon, Sir.

I am also suggesting that the Government can come to the aid of the agriculturist in many other ways. Government can offer most of the important articles necessary for agriculture at subsidised rate at the taluk headquarters itself. Government can offer technical advice in the matter of soil classification. We are raising crops in lands which are not properly suited. We are experimenting on several kinds of lands. The Department can certainly examine the soil and advise the agriculturists about the correctness of the crop that he can raise. Such things would minimise the cost of production and it would go a long way in giving proper prices.

Therefore I whole-heartedly support this resolution and in view of the limited time, I close my speech.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ (ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹುಶಃ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾದದ್ದು, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾದದ್ದು, ಇದು ಹಾಗೂ ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ ಕೂಡ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಮೇಯ ಬಂತು. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಉತ್ಪನ್ನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ನೀತಿ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಆಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Even in Parliament I remember you have said so.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ಅದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕೂಡ ಯಾರೊಂದು ಮರವು ಉಂಟಾಗತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಮೇಯ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಏನು ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆಗದೇ ಇದ್ದ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳು ಇವೆ, ಅದನ್ನು ವಿಚಾರಪರವರರಿಗೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನೀತಿಯೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರ ಉತ್ಪನ್ನದ

ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಆದಾಯ ಬರತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು. ಸುಮಾರು 7-8 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವಿಭಜಿತ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ವರ್ಕಿಂಗ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಒಂದು ಸಭಿಕಮಿಟಿ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆ ಸಭಿಕಮಿಟಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಇದೆ. ಅಲ್ಲ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಿಂಗ್ ಮಿನಿಮಂ ಪ್ರಾಫಿಟರ್ ಪ್ರೈಸ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಶಿಫಾರಸನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅಮೆರಿಕಾ ಮತ್ತು ಇತರ ಪಾಶ್ಚಿಮಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈ ತರಹ ಪ್ರೈಸ್ ಸ್ಟೆಬಿಲಿಟಿ ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿವೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.

ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ರೈತರ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಬೆರೆ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಧಿಸಿದ್ದರು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ಪೂರ್ಣ ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ತಮಗಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗ ಬೆರೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಆಹಾರಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅನ್ವಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಔಷಧಗಳಿಗೆ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಾಮಾನುಗಳಿಗೆ, ಬಟ್ಟೆಗೆ, ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಜನಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಇದ್ದವೋ ಬಹುಶಃ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಅನ್ವಯಿಸಿತ್ತು. ಸಮಯ ಬಂದಾಗ ನಾವು ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉಗ್ರವಾಗಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡುವುದು. ಅಷ್ಟೇನೂ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಈ ರೀತಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಮೇಲೆ ಬೆರೆ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮಿಕ್ಕ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆರೆ ವಿಷಯ ಏನು ಎಂಬುದು ಉದ್ಭವಿಸಿದ್ಯೋ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ರೈತನ ಆದಾಯ, ಅದು ಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದದ್ದು, ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಆದಾಯ. ಅವನ ಕಸಬು ಬಹುಶಃ ಆದಾಯವಿಲ್ಲದ ಕಸಬು ಎಂದರೂ ಉತ್ತೇಜ್ಜ ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಸಮಾಜದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ನ್ಯಾಯ. ರಕ್ಷಣೆ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಲ ಬಂದ ಮೇಲೆ ರೈತನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಾಡಿದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ ಬೆರೆ ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಾ, ಇದ್ದಾಗ ಬತ್ತದ ಬೆರೆಯನ್ನು 22-23 ರೂ ಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಕಡಮೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಬಂದುದರ ಸಲುವಾಗಿ ರೈತನಿಗೆ ಉಪಕಾರವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತಿರುವವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ಅನುಭವ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ದವಸವನ್ನು ನಾವು ಕೊಂಡುಕೊಂಡೆವು. ಬೆರೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಡಿಪೋಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿ ದವಸ ಖರ್ಚಾಗದೆ ಅದೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾಕ್ ಆಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಕೊನೆಕೊನೆಗೆ ಈ ಒಂದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಕ್ಕಿ ಖರ್ಚಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದು ಹುಳಿತುಕೊಂಡರೆ ಏನುಮಾಡುವುದು ಎಂಬ ಒಂದು ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂತು. ಆಗ ನಾನಾಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಆ ಸ್ವಾಕ್ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾರಬೇಕಾಯಿತು. ಅದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಬೆರೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿದರೆ ಎರಡು

ತರಹ ಮಾಡಬಹುದು. ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿ ಯಾರೂ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಕಾಗದದಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಬರೆದ ಬೆಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ, ಯಾರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಭದ್ರತೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ನಾವೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ವರು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು. ಆಗ ಆ ಬೆಲೆ ನಿರ್ಧರವಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ seriousness ಇರುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ನಾನ್ ಅಫಿಷಿಯಲ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಕ್ಕೆ ಚೈತನ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಉಳಿದದ್ದು ಸರ್ಕಾರ ಒಂದೇ. ಆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಬೆಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಆ ಬೆಲೆ ನಿರ್ಧಾರ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರಯತ್ನ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು. ಹೇರಳವಾಗಿ ಬೆಳೆ ಆಗುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡ ಸ್ವಾಕು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ, ಖಾಸಗಿಯಾಗಿರುವುದು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸರ್ಕಾರಿ ಡಿಪೋಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ 1 ಕೋಟಿ, 2 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸ್ವಾಕು ಉಳಿತಾಯವಾದರೆ, ನಷ್ಟವಾದರೆ ಆ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರುವುದಕ್ಕೆ ಆಯಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಚೈತನ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂಬುದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಆಗ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ? ಯುದ್ಧಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೊಪುರೈಗೆ ಯಾವರೀತಿ ಸಬ್‌ಸಿಡಿ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಮಾರುತ್ತಾ ಇದ್ದವೋ ಅದೇ ತತ್ವವನ್ನು ಈ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅನ್ವಯಿಸಿ ಸಬ್‌ಸಿಡಿಗಾಗಿ ಹಣ ತೆಗೆದಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಸುಮಾರು 2-3 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮುಡಿಪಾಗಿಟ್ಟು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರ 300 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಆ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ

4 P.M.

ನಬ್ಬಿ ಒಂದು ಅಥವಾ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ನಾವು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ಆ ಲೆಕ್ಕದ ಪ್ರಕಾರ ಬಡ್ಡಿಟ್ಟಿಲ್ಲದ ಹಣ ಒದಗಿಸದಿದ್ದರೆ ನಾವೀಗ ಏನು ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೋ ಅದಲ್ಲವೂ ಶುಷ್ಕ ವಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಡಲೇಕಾಯಿ, ಮೇಣಿನಕಾಯಿ, ರಾಗಿ, ಬತ್ತ ಇಂಥ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಖರವಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ವರ್ಷವೊಂದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೂ ಸಾಲುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮೊದಲನೆಯ ಕಷ್ಟ. ಎರಡನೆಯ ಕಷ್ಟ ವೇನೆಂದರೆ, ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಸಂಸ್ಥಾನದವರು ಅನುಸರಿಸಿ ಮಿಕ್ಕ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳವರು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಬದುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳೂ ಕೂಡ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ಸ್ ಕಾನ್‌ಫರೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮರೆತು ನಿಡ್ಡೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರು ನಿಡ್ಡೆ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಬಹುದೇ ಹೊರತು ಸರ್ಕಾರ ನಿಡ್ಡೆಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಮಿನಿಸ್ಟರ್ಸ್ ಕಾನ್‌ಫರೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ನಿಗೂ ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೂ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಮುಂದಿನ ತಿಂಗಳು ನಡೆಯುವ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಾನ್‌ಫರೆನ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರು ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳೇನೇನಿವೆಯೋ ಅವನ್ನು ಯೋಜನಾರೂಪವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಧಾರಣೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನೀತಿಗೂ ನಿಕಟವಾದ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವರ್ಗದ ಸರವಾಗಿಯಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಒಂದು ಒಳಭಾವನೆಯಿಂದ ರಾಗಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರ. ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುವ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಬೆಲೆ ಇಳಿದರೆ ಮಿಕ್ಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಬೆಲೆಯೂ ಇಳಿಯುತ್ತದೆಂಬುದು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಒಪ್ಪುವ ಮಾತು. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅಥವಾ ಆರು ತಿಂಗಳು ಆಗಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಬೆಲೆಗಳಿಗೂ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬೆಲೆಗಳೇ ಆಧಾರ, ಅಸ್ತಿಭಾರ. ಈ ಅಸ್ತಿಭಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆಳಗಿಳಿದರೆ ಮಿಕ್ಕ ಬೆಲೆಗಳೂ ಕೆಳಗೆ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಾ ಎಕಾನಮಿಸ್ಟ್‌ಗಳೂ ಒಪ್ಪುವ ವಿಷಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆ ಕಡಮೆಯಾದರೆ ಕ್ರಮೇಣ ಮಿಕ್ಕ ಬೆಲೆಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಇಣ್ಣೆ ಟೆಟ್ ಎಕಾನಮಿ ಹೋಗಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಎಕಾನಮಿ ಬರುತ್ತದೆ; ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಇಣ್ಣೆ ಟೆಟ್ ಎಕಾನಮಿಯ ಪ್ರಕಾರ 2,500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದು ಬಹುಶಃ 2,000 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಾದರೆ ಸಾಕಾಗಬಹುದು; ಈಗ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆಗಲೇ ಪಬ್ಲಿಕ್‌ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಂಟರ್‌ಯಲ್ಲಿ ನಾನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿರುವ ಹಾಗೆ, ಮೊದಮೊದಲು ಚಿಂಡರು ಕರೆದರೆ ಎಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದೆ; ಬೆಲೆಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಈ ರೀತಿ ಧಾರಣೆಗಳು ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ಸ್ವಭಾವವುಂಟಾಗಿರುವಾಗ ಇದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗದ ಬೆಲೆಗಳೂ ಕಡಮೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆ ಅಥವಾ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಮಿಕ್ಕದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಿಸಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇನ್ನೂ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಕೆಲವರು ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಿಕ್ಕ ಬೆಲೆಗಳು ಕ್ರಮ ಕ್ರಮೇಣ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ, ಆಗ we will go into a realistic economy ಎಂದು ವಾದಿಸುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ ಬೆಲೆಯಾದರೆ ರೈತರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ, ರಕ್ಷಣೆ ಸಿಕ್ಕುವಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ವಾದ ಮಾಡುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ಎರಡು ವಾದಗಳೂ ತುಂಬ ಗಹನವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಒಂದೇ ವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ವಾದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಎಂಬ ಯೋಜನಾ ಪರಿಚಯವಾಗಬೇಕು. ಈ ಯೋಜನೆಯಿಂದ ಯಾವ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.)

ಪ್ರಭಾವಯುತವಾದ ಪರಿಣಾಮವಾಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಬಂದಿದೆ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದರೆ, that is planned economy. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಾವುಗಳು ಪರ್ಯಾಯೋಚಿಸುವಾಗ ಈ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಗ್ರಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ಅಧಾರದಮೇಲೆ ಪರಿಗಣನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನನ್ನ ಸವಿನಯ ಸೂಚನೆ. ಈ ದಿವಸ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರನಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಒಂದು ನೀತಿಯೇನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು, ಆ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಾನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ಈ ಸಭೆಯೂ ಕೂಡ ಅದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಈ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲೂ ಮೂಡಿ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಈಗ ಇದನ್ನು ಗಹನವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಪ್ರಾಡ್ಯೂಸ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬೆರೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಈ ದಿವಸ ನಾವು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಬೆರೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದರೆ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಒಂದು ಮಹಾದೋಷ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ರಾಗಿ ಯಾಗಲಿ, ಬತ್ತವಾಗಲಿ ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದು 20 ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಬೆರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚುಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. There is no uniformity of cost of production. ಆ ಸಂದರ್ಭವೊದಗಿದಾಗ ನಾವೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನಾವು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉತ್ತರೋತ್ತರ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರೈತನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಸಭೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಕೂಡ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಬೆಳೆಯತಕ್ಕವನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಆ ಸದುದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ, ಮಿಷನ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ನನ್ನ ನೀತಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಭೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ (ಪರಿಯಾಪುಷ್ಪಣ).— ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬಹಳ ಗಹನವಾದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ...

Mr. SPEAKER.—Sri Channabasappa, so many Hon'ble Members have spoken already. If you have any new points you may speak.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Yes, Sir. ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಈ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಗಹನವಾದುದು, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬಹಳ ತೀವ್ರಾಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಇದನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಬಹಳ ಕಾತರ

ದಿಂದಿದೆ. ಅವರ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗಾಗಲೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪಮಾಡಿದ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನಾ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಾದ ಅಂಶಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುವ ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ದೇಶ ಏಳಿಗೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯ. ಇದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಅದೇ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಿವೇದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ಭಾಷಣದಿಂದ ಒಂದು ಅಂಶ ಹೊರಬಂದಿತ್ತು. ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಧಾರಣೆ ನಾವು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿ ಅದೇ ಬೆರೆಗೆ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಧಾರಣೆ ಇಳಿದಾಗ ಇತರ ಸಾಮಾನುಗಳ ಬೆರೆಯ ಇಳಿಯುವುದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ಲಾನ್ ಎಕಾನಮಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಆ ತರಹ ಈ ಕೃಷಿಯಂ ಸ್ಟ್ರೀಟ್ ಆಗುವವರೆಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಜಮಾನು ಮಾಡುವುದೇ ಪಾಪಕರವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಪುಟ್ಟಣ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ದವಸಧಾನ್ಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್ ನವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೇವಲ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲರತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಧಾನ್ಯಗಳ ಬೆರೆ ಹತ್ತೋಟಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆ. ಈಗ ದವಸಧಾನ್ಯದ ಬೆರೆ ನಿಗದಿಮಾಡಲು ಒಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಲು ಇದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ಇದೇ ಧಾರಣೆಗೆ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಡ್ಡಾಯಮಾಡಿದರೂ ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳೆದಾಗ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಎಷ್ಟಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನ್ ಎಕಾನಮಿ ಯೆಂದರೆ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿರುವುದು ಟೋಟಾ ಲಿಟೇರಿಯಂ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೇ ಹೊರತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವೀಗ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಎಕನಾಮಿಕ್ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಪ್ಲಾನ್ ಎಕಾನಮಿ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ದವಸಧಾನ್ಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಆಗುವ ಸಿಪ್ಪಕ್ಕೆ ತಾವು ಜವಾಬ್ದಾರರಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೆ? ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದು ವಾಸ್ತವ. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿ ಅದೇ ಸಿಪ್ಪವನ್ನು ಸಬ್ಸಿಡಿ ಮೂಲಕ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಈವರೆಗೆ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ.—ನೀವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿ.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Then, the credit goes to me.

Sri K. HANUMANTHAIYA.—All right; I give you that credit, (Laughter.)

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Thank you. ಈ ದಿವಸದವರೆಗೂ ಈ ವಿಷಯ ಸರ್ಕಾರದ ಆರೋಚನೆಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ ನವರು ಮತ್ತು ಇತರ ಸದಸ್ಯರು ಈ ದಿನ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡದಿದ್ದರೆ ಪುನಃ ಇದು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಬರುವ ವರೆಗೂ ಆರೋಚನಾಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗಲಾದರೂ ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆ ಆಗಲೇ ಬೇಕು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆಕಾರ ಇಲಾಖೆಯ ಮುಖೇನ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ ಅವರು ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ, ಕಾಫಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ಬೋರ್ಡ್ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆಯುವವನಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಆದಾಯವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಕಾಫಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಮಾಡಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಜೋಳ, ಗೋಡ್ಡೆ, ಬತ್ತ, ರಾಗಿ ಈ ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುವು. ಈ ನಾಲ್ಕು ಧಾನ್ಯಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೆರೆ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಆಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಹೆ ಇಷ್ಟು: ಈಗ ತಾಲ್ಲೂಕು ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿವೆ. ಈ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆಯೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾನು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸಹಕಾರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಮುಖ್ಯ ಧೈಯವೇ ಸಹಕಾರವಾಗಿರುವಾಗ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಬತ್ತ, ರಾಗಿ, ಜೋಳ ಮತ್ತು ಗೋಡ್ಡೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಧಾನ್ಯಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಖರ್ಚು ಎಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅದರಮೇಲೆ ಶೇಕಡ 10ರಷ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಬೆರೆ ನಿರ್ಧರವಾದಿ, ಈ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾರಾಟ ಆಗುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಧಾನ್ಯಗಳ ಮಾರಾಟವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸೊಸೈಟಿಗಳ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲಾ ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸಿದರೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆ ಆಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೊಂದಿದೆ. ರೈತಾಪಿ ಜನರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಒದಗಿದೆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಅದ್ವೈತ ಕರ್ತವ್ಯ. ಶೇಕಡ 70ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಜನರಿಗೆ ಕಷ್ಟಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿರುವಾಗ ಅವರ ರಕ್ಷಣೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ತಾವು ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಅಭಿನಂದನೆಗೆ ಆಹಾರ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ತಾವು ಹೇಳುವುದೆಲ್ಲ ಬರೀ ವಾಚಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ನಿಮ್ಮ ಆಸೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

Mr. SPEAKER.—It is time, Sri Channabasappa.

Sri H. M. CHANNABASAPPA.—Well, Sir, I will close. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ

ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಕ್ಷಣ ಅನುಭವವ್ವರ ನೋಡುಗಳೊಂದಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿ ರಚಿಸಿ, ಅದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಆ ಆರೋಚನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸರ್ಕಾರ ಅತಿ ಕ್ಷಿಪ್ರವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡು ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾರ್ಷಣವನ್ನು ಮುಕ್ತಾಯಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

Sri Mulka GOVINDA REDDY (Chitaldrug).—Mr. Speaker, I support the resolution that has been moved.

Sri M. MADIAH.—Sir, the subject has been sufficiently discussed and I move for closure.

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member is on his legs. I will put the closure motion to the vote of the House after he closes his speech.

*** Sri Mulka GOVINDA REDDY.**—This is a very important problem. I quite realise the difficulties enumerated by the Leader of the House that it will be difficult to fix the price for agricultural products while the prices of industrial products will be left to the goodwill of the market. Of course, under a capitalistic economy, it is really difficult to fix the prices of certain commodities and leave the prices of other products to the goodwill of the market. The Chief Minister was pleading for something in economics. If we do not guarantee a minimum price for agriculturists, not only the incentive in him to grow more food crop or any other product to enrich the country will be lost but also it will work as hardship in the larger interests of the consumers in the production of foodgrains and also other necessities of life. What is happening now is, agricultural products, especially prices of food crops are falling whereas the prices of industrial products are not falling in consonance with the fall in the prices of agricultural products, so much so the agriculturist will be at a risk. It is but right that the Government should come forward to guarantee minimum prices to the agriculturist. Otherwise, the agriculturist will be at the mercy of the market and as we have seen by past experience, the agriculturist is the one man who suffers whereas the manufacturers of industrial products will not suffer. Of course, prices of agricultural

(SRI MULKA GOVINDA REDDY.)

products many a time will depend on what import and export policy the Government of India will adopt. Especially, we have seen how the prices of groundnuts have gone down because some policy has been adopted by the Government of India.

Sri T. MARIAPPA (Mysore City-North).—Now there is no export.

Sri Mulka GOVINDA REDDY.—There is agitation now that the ban imposed on the export of oil seeds has worked havoc on the price structure of oil seeds in India. So the price of agricultural products including food-crops and many other crops will depend on the policy of the Government of India in this respect. Many a time the policy of the Government of India is influenced to a great extent by merchants. The mercantile community will try to see that by the Government of India adopting a certain policy the prices of oil seeds and exportable products are reduced so that the producers may sell these oil seeds and when the merchants buy produce at a very cheap rate they will try to see that the ban is removed and export them. The producer is at a loss and the merchant is the gainer at the cost of the producer. If the foreign trade is in the hands of the Government of India, it is possible to see that whatever profits the Government of India earns may be distributed to the producer of these products. Of course, if there is planned economy, it is possible to have crop planning. To what extent we should grow food crops, to what extent we should grow money crops, etc. We cannot simply say that just because we want food crops you all must grow food crops and not money crops. If you do so, we will not be in a position to earn foreign exchange and bring machinery for our industrial development. So, in that case we must have crop planning which is very necessary. If you want to guarantee minimum price to the agriculturist, you must have crop planning and it is not possible for any one State to introduce or guarantee a minimum price for the agriculturist.

The Government of India should come forward and see that the prices are guaranteed for all the products produced by the agriculturist and also that the necessities required by the agriculturist are supplied at certain rates. The products that are manufactured by the industrialist must be supplied to the agriculturist at prices guaranteed and the Government of India should come forward and guarantee. It is necessary, if we want to improve and go to the aid of agriculturist, that we must give a minimum guarantee of prices.

ಶ್ರೀ ಎ. ಆರ್. ನಾಯ್ಡು (ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ).—I rise to a point of order, Sir. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವಾಗ ನೀರು ಕುಡಿಯ ಬಾರದು ಎಂದು ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ರೂಲಿಂಗ್ ಹಿಡಿದ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು.

Mr. SPEAKER.—There is no point of order. Now, as Sri Madiah has already moved a closure motion on this resolution, I will put it to the House. The question is.—

“That the question be now put.”

The motion was negatived.

Mr. SPEAKER.—The debate will continue.

Sri M. MADIAH.—I rise to a point of order. You gave a ruling that Sri Mulka Govinda Reddy will be the last speaker.

Mr. SPEAKER.—I am sorry; you have evidently misheard me. I said that I would put the closure motion to the vote after the close of his speech.

4-30 P.M.

*ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿರುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಹೈತ್ತೋರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತೇನೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪುನರುಚಿತ ಮಾಡತಕ್ಕ ಉದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ತಕ್ಷಣ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ನುಣು, ಸೌಲಭ್ಯ, ಸಮಾಧಾನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧನೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕಾದದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಅಧೋಗತಿಗೆ ಹೋಗಿರುವ ಮತ್ತು ದುರವಸ್ಥೆಗೆ ಇಳಿದಿರುವ ಈ ನಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪುನರುದ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು; ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ

ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಪುನರ್ರಚನೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಆರ್ಥಿಕ ಅರ್ಥಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ದೇಶದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಆದ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಆಯವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಭದ್ರವಾದಂಥ ತಳ ಹದಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಪ್ರೊಡಕ್ಷನ್ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ 1942ನೇ ಇಸವಿ ಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಆಹಾರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಚ್ಚಾ ಮಾಲುಗಳ ಅಭಾವ ಇದ್ದಲ್ಲವನ್ನು ಮನಗಂಡು ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆಹಾರೋತ್ಪನ್ನವಾದ ಹೊರತು ಈ ದೇಶದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಭದ್ರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನ ಹೇರಳವಾಗಿ ಆಗಬೇಕು, ನಾವು ಹೊರಗಡೆಯ ದೇಶವನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಬಾರದು, ಇದು ಭದ್ರವಾದರೆ ಅನಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಪಾಂಚಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗೆ ಪ್ರಥಮಸ್ಥಾನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಭೂ ಸಂಬಂಧವಾದ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಆಗಬೇಕು, ಯಾರು ಭೂಮಿಯ ಉತ್ಪನ್ನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವರ ಹುದ್ದೆಗೆ ತಕ್ಕ ಫಲ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿ ಯವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿದ್ಧಮ್ಮ ನವರು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜ, ರೈತ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿದರೆ, ಆತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದಂಥ ಬೆಲೆ ಬರದೇ ಹೋದರೆ ಆತ ನಿರಾಶನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಆ ಉದ್ಯೋಗದಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. 1951ನೇ ಇಸವಿ ಸೇತೆಸ್ ನೋಡಿದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ occupational grades ಎಚ್ಚರ ಸಮಿತಿಯವಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ದೇಶ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ 10. 2 per cent of the population ಮಾತ್ರ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣಿತರಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ Industrial economy weak ಆಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರಿನ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ extra ಒಂದು ಪದ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. Even though we are boasting that we are an industrialised country, still our economy is weak. ಬಾಕಿ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಅಷ್ಟು ಜನ ಪರಿಪೂರ್ಣಿತರಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ಕೂಡ ನಾವು ಪರಿಪೂರ್ಣಿತರಾಗಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ 1 ಲಕ್ಷ ಜನಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಆನ್ ನಿದುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೈಸೂರಿನ ಮುಖ್ಯವಾದ ಎಕಾನಮಿ ಕೂಡ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಲ್ ಎಕಾನಮಿ. ಹೆಚ್ಚು ಜನಗಳು ಭೂಮಿಯಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಮೊನ್ನೆ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕದಿದಾಳ್ ಮಂಜಪ್ಪ ನವರು 50 ಲಕ್ಷ ಜನ ಸ್ವಂತ ಜಮೀನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸೇತೆಸ್ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡ

69 ಜನ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದಲೇ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. 1921ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ 1951ನೇ ಇಸವಿಯವರೆಗೂ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಮಾಡಿದರೆ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡುವವರೇ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತಾರೆ, ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣವನ್ನು ನಮೂದಿಸಿದ್ದಾರೆ. 1951ನೇ ಇಸವಿ ಸೇತೆಸ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ 2½ ಲಕ್ಷ ಜನ ಜೀವನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಸಂಖ್ಯೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಈಗ 1½ ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಎಂದರೆ ಗೃಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಪ್ರತಿಫಲ ಇಲ್ಲದೆ, ವಿಧಿ ಇಲ್ಲದೆ ಜಮೀನಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. 1-2 ಎಕರೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೀವನ ಮಾಡುವವರು ಅಥವಾ ಕೂಲಿಗಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದು ಅದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿದ್ಧಮ್ಮ ನವರು, ಬೇರೆ ರಹ ಇಲ್ಲದೆ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಬರದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಜನ್ ಬಸಪ್ಪನವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಇದನ್ನು ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರ್ಕಾರೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಯೋಜನೆ ಇಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಇದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಯಾವ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ತೀವ್ರ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿತ್ತು, ತೀರ ಅಧೋಗತಿಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು ಎಂದರೆ ಅದು ಒಂಗಾಳ ದೇಶ. Because it was longest under the British rule, it is the poorest country today. ನಾನು ಒಂದು ಅಂಗುಲವನ್ನು ಬಡದೆ ನೋಡಿಕೊಂಡುಬಂದಿದ್ದೇನೆ; ಕಷ್ಟಗಳು ಇವೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಇಷ್ಟೊಂದು ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವಾಗ, ಇಲ್ಲೇ ಹಿಗ್ಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದ ಐದು ಎಕರೆ ಹೊಂದಿರತಕ್ಕವರು ವಿಪರೀತ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ, ವಾಸ್ತವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ಬರಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದು ನಿರ್ವಿವಾದವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡತಕ್ಕ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅವರೂ ಸಹ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತೋರಿಸತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅದಕ್ಕೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರೂ, ಸಂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿಸೋದಿ, ಎಂದರೆ ಸರಿಯಾದ, ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೆಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಬೆಲೆ ಇದೆ ಎಂಬ ಅಂಕಿ ಅಂಶ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಆ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಟ್ಯಾಬ್ಯುಲೇಟ್ ಮಾಡಿ, ಸರಿಯಾದ ಸ್ಟ್ಯಾಟಿಸ್ಟಿಕ್ಸ್ ತಯಾರುಮಾಡಬೇಕು; ಸರಿಯಾದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಲ್ಲದೆ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ; ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಎರಡೂ ಕೂಡ

(ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮರಿಯಪ್ಪ.)

ಈ ವಿಷಯವಲ್ಲ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು, ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಲಹೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಎರಡನೆಯ ದಾಗಿ ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಸಹ ಇದನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗ ಎಂದರೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉತ್ಪನ್ನವಾದಂಥ ಯಾವ ಯಾವ ವಸ್ತು ಇದೆಯೋ ಅದರ ಬೆಲೆ ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠಾಂಶಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಆದಾಗ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಕಠಿಣವಾದದ್ದು, ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದದ್ದು. ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಕೂಡ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಅಡರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಭ್ಯುದಯ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ರೈತನ ಅಭ್ಯುದಯ ಆಗಬೇಕು. ರೈತ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ದೊರೆಯಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು? ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕಾಗತಕ್ಕ ಬರ್ಷನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಒಂದೊಂದು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ, ಒಂದೊಂದು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲರತಕ್ಕ ನನ್ನ ವೇಶಕ್ಕೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಇದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪೆಕಿಟಿಫಿಕ್ ಎಕ್ಸೆಕ್ಯೂಟಿವ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೂ ಕಷ್ಟ. ನಮಗೆ ಎರಡು ವರ್ಷ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಆದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹು ಬೇಗ ಬೆಲೆ ಇಳಿಯತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಹೋದ ವರ್ಷ, ಈ ವರ್ಷ ಮಳೆ ಬೆಳೆ ಸಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಗಿದ್ದರೆ ಬೆಲೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಗಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ರಾಗಿ ಬೆಳೆ ಕಟ್ಟಿತು. ಅದ್ದರಿಂದ ರಾಗಿ ಬೆಲೆ ಐದು ಸೇರು ಆಗದೆ ಇದೆ. ಈ ರೀತಿ ವಿಶೇಷ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗುತ್ತಾ ಇರುವುದರಿಂದ ನಾವು ಒಂದು ಸ್ಪೆಕಿಟಿಫಿಕ್ ಎಕ್ಸೆಕ್ಯೂಟಿವ್ ಮಾಡಿ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಮತ್ತು ಅದು ಆಯಾಯಾ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಬೆಲೆಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವವೇನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಯಾವಾಗ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೋ ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರ ತಿಳಿದು ತಕ್ಕ ಸಹಾಯ ನೀಡಬೇಕು. ಅಂದಾಜಿನಮೇಲೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೆ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈಗಿರತಕ್ಕ ವ್ಯವಸಾಯಶಾಖೆ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಪಂಜಾಬ್ ದೇಶಮುಖರವರು ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ನೀಡಲು ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳವರು ಕೊಂಡು ಮಾರಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಹೇಳುವುದು ಸುಲಭವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಹಕಾರ ಸಂಘ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಸೇರಿದೆ; ಸರ್ಕಾರದ ಕೈವಾಡ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದಾಗ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ನಿಕ್ಕುವಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು; ಬೆಲೆ ಸ್ಟೆಬಲೈಸ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ವೆಲ್ಫೇರ್ ಹೌಸಸ್ ಮಾಡಬೇಕು, ಬೆಲೆ ಇಳಿದಾಗ ಕೂಡಲೆ ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ಬಾರದಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ವೆಲ್ಫೇರ್ ಹೌಸಸ್‌ಗೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹಾಕಿ ಶೇಕಡ 60 ರಿಂದ 75ರವರೆಗೆ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೂರು

ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳಾದಮೇಲೆ ಬಿರಿದಿ ಬಂದಾಗ ನೋಡಿ ಆಗ ಕೊಡಬೇಕು. ಪಾರ್ಟ್ ಟರ್ಮ್ ರೋಲ್ ಮತ್ತು ರಾಂಗ್ ಟರ್ಮ್ ರೋಲ್ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನಾನಾ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಸೂಕ್ತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡು ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ದೊರೆಯುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದೇ ರೀತಿ ಮಾಡಿದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದರಿಂದ ನಾನಾ ತರಹದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸೌಲಭ್ಯ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಬತ್ತ, ರಾಗಿ, ಜೋಳ ಮುಂತಾದವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ಟಬ್ಲೈಸ್ ಮಾಡಿದರೆ ಬೆಲೆ ಇಳಿಯುತ್ತದೆ. ನವೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಈ ಧಾನ್ಯಗಳು ಬೋತಾ ಬಿಳುತ್ತವೆ. ಆಗ ಮಾರ್ಕೆಟಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ನಾರ್ಪೈದು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗಾದರೂ ನಾರ್ಪೈದು ಬತ್ತ ಪಲ್ಟಾಗಳಷ್ಟು ಬತ್ತ ದಾಸ್ತಾನು ಮಾಡಬಹುದು, ಮಾರ್ಕೆಟ್ ದರಕ್ಕೆ ಮಾರಿದರೆ ನಷ್ಟ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಧಾರಣೆಯನ್ನು ಸ್ಟೆಬಲೈಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಕೊಂಡು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸಾಯದ ಬೆಳೆಗಳಿಗೂ ಹೀಗೆ ಮಾಡಕೂಡದು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬಿರಿ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸರ್ಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ, ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಾನಗಳ ವರು ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿ ಸಲಹೆ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಅನ್ವಯಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಷ್ಟ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಇತರರಿಗೆ ನಷ್ಟ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚೋಟಿ ಮಾಡುವವರೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಹತೋಟಿ ಮಾಡಲು ಶಾಸನವಿರಬೇಕು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ, ಕೇಂದ್ರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ತಕ್ಷಣ ಬೆಲೆ ಇಳಿದರೆ ಸ್ಟಬ್ಲೈಸ್ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಂದುವೇಳೆ ಬೇಕಾದರೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

(Several Members rose).

Mr. SPEAKER.—There are only 18 minutes more. The Hon'ble Minister will require some time to reply. I can allow only two minutes to a member.

*ಶ್ರೀ ಶಿವನಂಜೇಗೌಡ (ಮೈಸೂರು ತಾಲ್ಲೂಕು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯ ಬಹಳ ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾದುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಸೇರಬೇಕಾಗಿತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಾರ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗಾದರೂ ರೈತರಿಗೆ ಒಂದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ನಿಖರವಾದ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ 10 ವರ್ಷಗಳ ಅಥವಾ 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲವಾದರೂ ಒಂದು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೊಡಬೇಕು ಹೋದರೆ ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ಉಪಕಾರವೂ ಮಾಡದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಾದಿನಲ್ಲರುವ 90 ಭಾಗದ ಜನರಿಂದ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ, ಅದರಿಂದಲೇ ಈ ದೇಶ. ಸರ್ಕಾರವಿರಬೇಕಾದದ್ದೂ ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಬೆಳೆಯುವ ರೈತನ ಕಷ್ಟ ನೋಡಿ ಧಾರಣೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುವಾಗ ಸರ್ಕಾರ ಅದನ್ನು ಗಮನ

ನಿಸಬೇಕು. ಇದು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಯಾವ ಬೆಳೆ ಯಾದರೂ ಆಗಲಿ ಅದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಬೆಳೆವನಾದಿ, ಶರೀರವನ್ನು ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುವ, ರಕ್ತವೃದ್ಧಿ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟುವ, ಮತ್ತೆ ನುಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಅನ್ವವಿದೇವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಖರವಾದ ಬೆಲೆ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಈ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದಾಗಲೇ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಹೇಳುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೇ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು, ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಾ ಅದಮೇಲೆ ಉತ್ತರಕೊಡುವ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಡುವೆ ಮಾತನಾಡಿರುವುದು ಎರಡು ತರಹ ಕಷ್ಟ ತಕ್ಕಡಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ದೇಶವನ್ನೇ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಗತಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂತಲ್ಲ, ಎಂದು ನನಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋಚದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ಕಂಡೀಷನ್ ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈಗ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದಾಗಲೂ ಇರುವ ಸತ್ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು, ಇಷ್ಟು ಚರ್ಚೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಚರ್ಚೆಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಬೆಲೆ ನಿಗದಿಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರು ಒಂದು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಕೊಂಡು ಇಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಮಾರಿ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಮನೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಹೆಳ್ಳು ಗಾಡಿನವರು ಒಂದು ಮನೆ ಸಹ ಕಟ್ಟಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ದಾರಿದ್ರ್ಯವೇ ಅವರನ್ನು ಆವರಿಸಿದೆ. ಇಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಕರ. ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ, ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆನಪಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದು ಬಂಗರೆಯನ್ನು ನಿಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅದೇ ರೈತ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಲಾರ. ರೈತನ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಸರ್ಕಾರವೇ ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಖರವಾದ ಬೆಲೆಯನ್ನಾದರೂ ಗೊತ್ತುಮಾಡಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಹಳವಾಗಿ ನರಳಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಸಾಲ ಸೋಲಗಳನ್ನು ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ರೈತನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು, ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬೆಂಬಲವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಏನು ಜವಾಬು ಹೇಳಿದರೂ ಫಲಕಾರಿ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉಳಿದಿರುವವರು ಹೇಳುವ ಮಾತು, ಉಳುವವರು ಹೇಳುವ ಮಾತು, ಉಳಿಸುವವರು ಹೇಳುವ ಮಾತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಸಾಧನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಏನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೀರ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ರೈತರ ಹಿತಸಾಧನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ಅವರು ಬೆಳೆಯುವ ಅತಿ ಮುಖ್ಯ ಬೆಳೆಗಳಿಗಾದರೂ ಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿಸುವುದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ತವಾದುದೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಡಾ|| ಆರ್. ನಾಗನಗೌಡ (ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮನವರು

ತಂದಿರುವ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಏನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆಂದೋ ಅದು—ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಧಾರಣೆ ಕೊಡಬೇಕು ಅನ್ನುವುದು—ಎಲ್ಲ ರೈತರಿಗೂ ಬೇಕಾದ ವಿಷಯವೇ, ಒಪ್ಪತಕ್ಕ ಮಾತೇ ಆಗಿದೆ. ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಧಾರಣೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಷಿ ಇಲಾಖೆಯವರು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ನೂತ್ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ರೈತರಿಗೆ minimum price ಬೇಕು, ಅದನ್ನು ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವು ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿಷಯ ಕೃಷಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀನಗರದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದಾಗ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ಧಾರಣೆ stabilise ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ, ಅದಕ್ಕೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನುಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಇಲ್ಲ ಅನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇಂದಿನವರೆಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ನಿರ್ಣಯ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಇದ್ದೇವೆಯೋ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಪ್ರಶ್ನಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಉಚಿತವಾದುದು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಮೆರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನುಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇಂದು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಮಾಡಿರುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಇಲ್ಲಿನವರೆಗೂ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡದೇ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಶೇಕಡ 17ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 70ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದೇವೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 83ರಷ್ಟು ಮಂದಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ protection ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಸು ಕರುಗಳಿಗೆ protection ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದು ಕರುವೇ ಹೋಗಿ ಹಸುವಿಗೆ protection ಕೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ನಮ್ಮ industries ಹೆಚ್ಚು ಭೇದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರೈತರು ವರ್ಷಕ್ಕೂ ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ, ನಾವು ನಮ್ಮ industrial productsಗಳನ್ನು ಹೊರ ದೇಶದಿಂದ ಬಹಳವಾಗಿ ತರಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ರೈತರುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನುಗಳು ಸರಿಯಾದ ಬೆಲೆಗೆ ದೊರಕಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಮರೆಯಬಾರದು. Agriculture ಮತ್ತು Industries—ಇವೆರಡೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ವಿಷಯಗಳು. ನಮ್ಮ industries, cottage industries ಇವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆದರೆ agricultureಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಬಂದು, ಬರುವ price ಬರುತ್ತದೆ. ಧಾರಣೆ ಗ್ಯಾರಂಟಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಆ ಬಗ್ಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಕಷ್ಟ, ಇವೊತ್ತು ರೈತರು ಬೆಳೆದುದನ್ನು ನಿಖರವಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರು? ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರು. ಅವರೇ ಅನಂತರ ಒಂದು planned basis ಬೆಲೆ ಬೆಳೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ರೀತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭ ಸಾಧ್ಯವಾದುದಿಲ್ಲ. ಅಮೇರಿಕಾದಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ಹತ್ತು ಎಕರೆಯಷ್ಟು ಬೆಳೆದರೆ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ $\frac{1}{4}$ ಭಾಗ ಕಡಿಮೆಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ರೀತಿಯ

(ಡಾ|| ಅಂ. ನಾಗನಗೌಡ.)

ಅವರು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯವಾದುದೇ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎ. ನಾರಾಯಣರೆಡ್ಡಿ (ಬಾಗೇಪಲ್ಲಿ-ಗುಡಿ ಬಂಡೆ).—ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ capacity ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಿಗೆ ಆ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲೆಂದೆ ಒದಗಿಸುತ್ತೀರಿ ?

ಡಾ|| ಅಂ. ನಾಗನಗೌಡ.—ಈಗ ನಾವು ರೈತರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಧಾರಣೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ—ಅವನ cost of production ಕಡಿಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಈಗ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ರೈತ ಪೈಕಿ ಬೆಳೆದ ಮೇಲೆ ಮಾರಾಟಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಅವನು ಸರಿಯಾದ ಧಾರಣೆ ಬರುವವರಿಗೆ ಎಲ್ಲದರೂ ಇಟ್ಟು ತನ್ನ ಮಾಲಿನಮೇಲೆ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು, ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲತೆ ಒದಗಿಸುವುದೂ ಒಂದು ವಿಧಾನ. ಇನ್ನೊಂದು, ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಈರುಳ್ಳಿ ಬೆಳೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಧಾರಣೆ ಇಲ್ಲ ದೊರಕದಿದ್ದರೆ ಹೊರದೇಶಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಧಾರಣೆಯ ಮೇಲೆ export ಮಾಡುವುದೂ ಒಂದು ದಾರಿ. ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ, ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸಯ್ಯಂಗಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದರು, market advice ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತರೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗ ರೈತರು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಫಸಲಿಗೆ ಧಾರಣೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಯುಕ್ತ cost of production ಸಹ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ಈ ಬಗ್ಗೆ fertilisers manures ಏನು ಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹ ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

5 P. M.

ಈಗ ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯಗಳಿಗೆ ಧಾರಣೆ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಅಂಶ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಈಗ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಬೇಡವೇ ಬೇಡ, ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇದ್ದರೆ ಫೀ ಮಾರ್ಕೆಟ್‌ಗೆ ಬಹಳ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೇಳಿದವರೂ ನೀವೇ. ಈಗ ಒಂದು ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆರೆ ನಿರ್ಧರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಕಂಟ್ರೋಲೂ ಸಹ ಬರಬಹುದು. ಈಗ free movement of agricultural produce ಇರುವುದೇ ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲ. ಕಳೆದವರ್ಷ ಸರ್ಕಾರದವರು 22

ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬತ್ತ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಭತ್ತದ ಧಾರಣೆ ಸ್ಟೆಬಿಲೈಸ್ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತು. ಆಗಲೂ ಕೂಡ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ, 3½ ಲಕ್ಷ ಪಲ್ಲದಷ್ಟು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಅದೂ free offer ಇತ್ತು. ಕಡ್ಡಾಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ 25 ಸಾವಿರ ಟನ್ ಅಕ್ಕಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಲೇವಾದೇವಿ 1 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಯಿತು. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು, ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ಇತರ ಸರ್ಕಾರಗಳವರು ಎಲ್ಲರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಪನ್ನದ ಧಾರಣೆ cost of production ಗಿಂತಲೂ ಕಮ್ಮಿ ಆಗುವ ಸಂಭವ ಬಂದರೆ ಆಗ ಕೆಲವು ಭಾಗವಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಕಡೆ ದಾಸ್ತಾನುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುವ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು; ಅದರಿಂದ ಉಪಯೋಗವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದು ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆ. ಇದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಈ ಸರ್ಕಾರದವರೊಬ್ಬರೇ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಕೂಡಿ ಯೋಜನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಅವಶ್ಯಕ. ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೆರೆ ಸ್ಟೆಬಿಲೈಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಶಾಖಾ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೂಡಿದಾಗ ರೆಲ್ವಾ ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತರೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದು ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಮುಂದೂ ಇದೆ. ಇಷ್ಟು ಭರವಸೆಯಮೇಲೆ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸೂಚಕರು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಸಿದ್ದಮ್ಮ.—ಸ್ವಾಮಿ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ರೈತರ ಕಷ್ಟಸುಖ ಅರಿತವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಇಂಥ ನಿರ್ಣಯ ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಬರದಂತೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯಮೇಲೆ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅನುಮತಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ.

The resolution was, by leave, withdrawn.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn and meet tomorrow at 12 Noon.

The House adjourned at Five Minutes past Five of the Clock to meet again at Twelve of the Clock the next day, Wednesday, 20th October 1954.